

da je počrnil od premnogh solz, ki jih je angel prelival zaradi grehov človeškega rodu. Kaho kinčajo Muhamedanci vsako leto z novimi dragocenimi ságoi, katere darujejo paše in drugi odlični knezovi. Romarji potujejo v Meko ali iz pobožnosti ali pa da si kupijo ondu blagá in se očistijo kazni, ki so si je sè svojimi grehi naložili na dušo. Ta božja pot, tako mislijo Muhamedani, odvzame vsakemu vse kazni, ki jih je zaslužil zaradi brezbožnega življenja, ter ga zopet uvrstuje mej poštenjake. Da-si je naméra tega pota različna, vendar ga večina podvzéma z največjo — večkrat se vé da le z navidezno — pobožnostjo, ter na celem potu ne delajo nič drugega, nego pojó, molijo in milostinje delé.

Užé dva dni prej nego dospó romarji v Meko, slečejo se vsi skoraj do golega; da pa ne onečasté te svete zemlje, podvežejo si k nogam podplate. Ves ta čas si ne smejo niti las striči, niti sitnih mrčesov na svojem telesu pobijati, niti kaj kupovati ali prodati, niti služabnikov psovati — v obče nobene zlé besede izgovoriti. Konec teh osem dnij treba da vsaki zakolje ovna in ga pokloni siromakom. Ko pridejo v Meko, ostanejo ondu tri dni, ter v tem času obišejo svete kraje. Jednega od teh dni mora vsaki, neprestano moléč in od imana (vélikega svečenika) peljan, sedemkrat obláziti Kaho.

Ko so ti trije dnovi minuli, idó v Minet, neko bližnje mesto, ter tjá okolu velike noči prispó. Na velikonočni dan vsaki po svojem imetku zakolje nekoliko ovnov, ter jih porazdelí mej siromake. Zdaj si ostrižejo lasé, oblečejo svoja navadna oblačila, ter gredó na goro Ararat, ki je jedva jeden dan hodá oddaljena. Od tod se napotí večina romarjev v Medino, neko drugo mesto v Arabiji, k grobu Muhamedovem, o katerem se pripoveduje, da je v nekej sobi, čegar stene so takó obložene z magnetom, da visí železna krsta (truga) popolnem v zraku.

Po priliki poldrugi mesec, odkar je karavana odšla iz Kaira, in ko se užé misli, da je opráвила božjo pot, gré aga iz Kaira, da vračajočim se romarjem prinese jestvine, ki jim jo pošiljajo prijatelji in znanci. Pričaka je obično na pol pota ter je spremi domóv, kder je užé željno in z veseljem sprejmó vsi domači.

V. — 6 —.

Prisega. *)

Na zémli prekrasnej lep biser svetál
Očina je, ktero sam Bog mi je dál;
Svobóдно, pobóžno verújem v Bogá:
Očini se duša naj moja udá,
Očini v ljubezni naj se zarotí,
Da njene do smertí so moje močí!
In Ti, Vsemogóci! podaj mi krepóst,
Da to bi izpólniti mogel dolžnóst!

Lujisa Pesjakova.

*) V zadnjem listu se nam je pri tej pesni žalibog po naključji vrinila velika pomota, namreč ta, da je ves peti verz, glaséč se: „Očini v ljubezni se naj zarotí,“ izpuščen; zato je podamo v današnjem listu našim čestitim čitateljem to prelepo pesen še jedenkrat, nadejaje se, da nam jo kmalu kak spreten skladatelj tudi vglásbi, ker je za glasbeno kompozicijo posebno pripravana.